

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องการสร้างแบบฝึกทักษะการใช้ Verb to be สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆ ตามกรอบแนวคิดของการวิจัยและนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

- 1.หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
- 2.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก
- 3.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนไวยากรณ์
- 4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (क्रमविचार:1-8) มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษา และพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency - Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

- 1.ช่วงชั้นที่ 1 ประถมศึกษาปีที่ 1 – ประถมศึกษาปีที่ 3 ระดับเตรียมความพร้อม
- 2.ช่วงชั้นที่ 2 ประถมศึกษาปีที่ 4 – ประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับต้น
- 3.ช่วงชั้น 3 มัธยมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3 ระดับกำลังพัฒนา
- 4.ช่วงชั้น 4 มัธยมศึกษาปีที่ 4 – มัธยมศึกษาปีที่ 6 ระดับ

คุณภาพผู้เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้ กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้าง คักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ ตามจุดหมายของหลักสูตร การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาว ต่างประเทศ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคงความ ภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย

การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้น พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปีแล้ว ไว้เป็น กรอบสำหรับแต่ละช่วงชั้น ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยนและนำเสนอข้อมูลข่าวสารในเรื่องที่ เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวัน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
2. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง การพูด ตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และความสัมพันธ์บุคคล ภายในวงคำศัพท์ 300 – 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
3. ใช้ประโยคคำคำเดียว (One word sentence) และประโยคเดียว (Simple sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้
4. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของ เจ้าของภาษาตามระดับชั้น
5. มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ นำเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้ในวิชาอื่นตาม ความสนใจ และวัย
6. มีความสามารถในการใช้ภาษาภายในห้องเรียนและในโรงเรียน เป็นการแสวงหา ความรู้และความเพลิดเพลิน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต1.1 เข้าใจกระบวนการฟัง และการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟัง และอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษาแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสม เพื่อ การเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความ คิดเห็นและความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และมี สุนทรียภาพ

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งใน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

ความหมายของแบบฝึก

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2543: 190) กล่าวว่า แบบฝึกหัด เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และ ทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัดอยู่ท้ายบทเรียน แบบฝึกหัดส่วนใหญ่จะ จัดทำในรูป ของแบบฝึกหัด หรือชุดฝึก ซึ่งนักเรียนจะฝึกหัดเรียนด้วยตนเอง และจัดทำเป็นชุดเน้นพัฒนา หรือเสริมทักษะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2543 : 2) กล่าวว่า ความสำคัญของแบบฝึก หรือ แบบฝึกหัด พอสรุปได้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือสื่อการเรียนการสอนชนิด

หนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียน หลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่ง ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญ ในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น

นพวรรณ พงษ์เจริญ (2544) ได้กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง เครื่องมือที่อยู่ในรูปเอกสาร ที่จัดทำหรือสร้างขึ้นเพื่อฝึกทักษะความสามารถหรือศักยภาพในด้านใดด้านหนึ่ง เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถหรือศักยภาพมากขึ้นตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการสร้างแบบฝึกต้องอาศัยแนวคิด ที่สำคัญอื่น ๆ อีก เช่น การเรียนรู้เรื่องที่มีความหมายต่อการเรียน จึงจะเกิดการพัฒนามากกว่า การเรียนรู้ในเรื่องที่ไม่มี ความหมาย ไม่สอดคล้องกับการดำรงชีวิต

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า แบบฝึก หมายถึง สื่อการเรียนประเภทหนึ่ง สำหรับ ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถหรือศักยภาพมากขึ้นตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

ประโยชน์ของแบบฝึก

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2517:189) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังต่อไปนี้

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเอง ได้ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

ยุพา ขนอมคราม (2522 :18) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกว่า เป็นส่วนช่วยเพิ่มเติมใน การเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่ถูกจัดทำขึ้นอย่างมีระบบ ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น แต่ต้องอาศัยความเอาใจใส่จากครูด้วย แบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เหมาะกับความสามารถของเด็กจะทำให้เกิดผลดีทางด้านจิตใจ ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน เพราะเด็กฝึกทำซ้ำ ๆ หลายครั้งในเรื่องที่ตนบกพร่อง แบบฝึกยังใช้เป็นเครื่องมือวัดผลทางการเรียนหลังจากจบบทเรียนแล้ว ช่วยให้ครูเห็นปัญหาของเด็กได้อย่างชัดเจน ทำให้ครูได้แก้ปัญหาของเด็กได้ทันที่ ตัวเด็กก็สามารถเก็บแบบฝึกไว้ใช้เป็นเครื่องมือในการทบทวนความรู้ได้ นอกจากนี้แบบฝึกยังช่วยให้ครูและนักเรียนประหยัดเวลา แรงงานและค่าใช้จ่ายในการฝึกฝนแต่ละครั้ง

ลักษณะที่ดีของแบบฝึก

นิตยา ฤทธิโยธี (2520:40 – 41) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ว่า การเขียนแบบฝึกต้องแน่ใจในภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนและสร้างโดยใช้หลักจิตวิทยาในการเร้าและตอบสนอง ดังนี้

1. ใช้แบบฝึกหลายๆ ชนิดเพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ
2. แบบฝึกที่ทำขึ้นนั้นต้องให้นักเรียนสามารถแยกออกมาพิจารณาได้ว่าแต่ละแบบแต่ละข้อต้องการให้ทำอะไร
3. ให้นักเรียนได้ฝึกการตอบแบบฝึกแต่ละชนิดแต่ละรูปแบบว่ามีวิธีการตอบอย่างไร
4. ให้นักเรียนได้มีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าดังกล่าวด้วยการแสดงออกทางความสามารถและความเข้าใจลงในแบบฝึก
5. นักเรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากการเรียนมาตอบในแบบฝึกให้ตรงเป้าหมายที่สุด

หลักการสร้างแบบฝึก

สุรางค์ สายอุดม (2541 : 20) ได้กล่าวถึงหลักในการทำแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็กและลำดับขั้นการเรียนรู้ เด็กแรกเรียนยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกทักษะจะต้องอาศัยรูปแบบสีสวยดึงดูดใจเด็ก และเป็นไปตามลำดับความยากง่ายเพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ
2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่ามุ่งจะฝึกด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับความต้องการที่วางไว้ ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกความสามารถแล้วจัดทำแบบฝึกหัด เพื่อส่งเสริมแต่ละกลุ่มได้ก็ยิ่งดี
4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังอ่านไม่ได้ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้
5. แบบฝึกหัดต้องมีความถูกต้อง ครูจะต้องตรวจพิจารณาให้ถี่ถ้วน อย่าให้มีข้อผิดพลาดได้
6. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดในแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก เด็กเล็กย่อมสนใจจะ做事情โดยอยู่ได้ไม่นาน
7. ควรทำแบบฝึกหัดหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เกิดความคิด
8. กระดาษที่ให้เด็กทำต้องเหนียวและทนทานพอสมควร

องค์ประกอบของแบบฝึก

ในการสร้างแบบฝึกมีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับองค์ประกอบของแบบฝึกไว้ดังนี้

ฉลองชัย สุวัฒน์บุรณ (2528 : 130) ได้กล่าวว่า แบบฝึกควรมีองค์ประกอบดังนี้

1. คำชี้แจงการใช้คู่มือ
2. สารที่เรียน ปัญหาหรือคำถาม แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนคิดและทำ
3. ที่ว่างสำหรับให้ผู้เรียนเขียนคำตอบ
4. เฉลยคำตอบหรือแนวทางในการตอบ
5. คำแนะนำและแหล่งข้อมูลที่ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึก

นพวรรณ พงษ์เจริญ (2544) กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกว่า ต้องอาศัยหลักสำคัญตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา ดังต่อไปนี้

1. กฎการเรียนรู้ Edward L. Thorndike เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด law of Exercise หรือ Law of Practice ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมจะทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องและสามารถจะทำได้ดีในทางตรงกันข้าม สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัดหรือทอดทิ้งไปนานย่อมจะทำได้ไม่ดี การให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ จึงช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจที่แม่นยำ เช่น วิชาภาษาซึ่งเป็นวิชาทักษะ โดยลักษณะวิชา ผู้เรียนจะมีทักษะทางภาษาดีต่อเมื่อมีการฝึกฝนหรือการกระทำซ้ำ ทำให้มีความรู้ มีความเข้าใจ และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา ถ้าผู้เรียนได้ฝึกฝนได้ทำแบบฝึกหัด ได้ใช้ทักษะทางภาษามากเท่าใดก็จะช่วยให้มีทักษะที่ดีมากขึ้นเท่านั้น กฎแห่งการฝึกหัดจะทำให้แก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนได้

2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล การสร้างแบบฝึกจะต้องคำนึงถึงนักเรียนแต่ละคนว่ามีความรู้ ความถนัด ความสามารถ ความสนใจแตกต่างกัน ในการสร้างแบบฝึกจะต้องคำนึงถึงนักเรียน แต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถและความสนใจที่แตกต่างกัน ในการสร้างแบบฝึก จึงพิจารณาถึงความเหมาะสมคือไม่ยากหรือ ไม่ง่ายเกินไป และควรมีหลายรูปแบบ เพื่อตอบสนองต่อความสนใจ ความสามารถที่แตกต่างกันของผู้เรียน

3. การจูงใจผู้เรียน จะเรียนรู้ได้ดีขึ้นเมื่อมีสิ่งเร้าที่เหมาะสมกระตุ้นให้เกิดความสนใจ การจัดทำแบบฝึกจากง่ายไปหายากเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้เรียน จะทำให้เกิดผลสำเร็จ

ในการฝึกและช่วยกระตุ้นให้คิดตามต่อไป การจัดทำแบบฝึกจึงควรเรียงเรียงจากง่ายและสั้นไปสู่ที่ยากและยาวขึ้น ทั้งนี้เนื้อเรื่องที่น่ามาสร้างแบบฝึกควรมีหลากหลายรูปแบบตลอดจนมีภาพประกอบ เพื่อความสนใจของผู้เรียนมากขึ้น

4.กฎแห่งผล คือ การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องใด ๆ แล้วทำให้ได้ตรวจสอบตนเองเป็นระยะ โดยรู้ผลการตรวจสอบตลอดเวลา จะช่วยให้ผู้เรียนอยากเรียนมากขึ้น ผู้สร้างหรือใช้แบบฝึกจึงควรให้ผู้เรียนรู้ผลการกระทำของตนเองตลอดเวลา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนไวยากรณ์

นพวรรณ พงษ์เจริญ (2544) กล่าวว่า หัวใจหัวใจของการสอนภาษาอังกฤษอยู่ที่การฝึกทักษะอย่างถูกวิธี ไม่ว่าจะเป็นการสอนภาษาใดก็ตามจำเป็นต้องฝึกทักษะ เพราะการฝึกทักษะเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะเพิ่มพูนความรู้ให้แก่นักเรียน และเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนไวยากรณ์เพื่อทำให้มีความเข้าใจโครงสร้างภาษา อาจจะเป็นการสอนเพื่อการทบทวนหรือการฝึกสังเกตประโยคควรมีแบบฝึกเสริมทักษะให้นักเรียนฝึกเพื่อให้เกิดความแม่นยำ เช่น ฝึกเติมคำหรือฝึกแต่งประโยค การที่จะสอดแทรกเนื้อหาทางไวยากรณ์ในประโยคเพื่อฝึกให้ผู้เรียนสื่อความหมายสั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาเหล่านี้ นักเรียนควรได้รับการชี้แจงจนเข้าใจความหมายของรูปแบบของประโยค การเรียงคำ การฝึกใช้ประโยคในการพูด หรือการทำกิจกรรมภาษาต่าง ๆ การฝึกจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริง และยังสามารถจำและใช้หลักการต่าง ๆ ในภาษาได้ การสอนไวยากรณ์ (Grammar) ยังมีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่วิธีการสอนต้องเปลี่ยนไป เช่น การนำสำนวนหรือประโยคใด ๆ มาใช้ก็ตาม ในชั้นสอนจะต้องนำเสนอ (Presentation) ควรใช้ข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำ (Accuracy) พร้อมทั้งตัวอย่าง ในการนำไปใช้สถานการณ์จริงอย่างหลากหลาย แทนการจำแนกประธาน กริยา แบบเติมคำ เมื่อถึงขั้นการฝึก (Practice) ผู้สอนควรเน้นความคล่องตัว ในการนำรูปประโยคตัวอย่างมาใช้ โดยไม่กังวลมากเกินไปสำหรับความผิดพลาด ๆ และ สามารถนำไปใช้ (Production) ผู้เรียนจะมีความมั่นใจมากขึ้น ควรมีแบบฝึกเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทบทวนเนื้อหาทางไวยากรณ์ให้เข้าใจความหมายของประโยค ที่เขียนได้

กรมวิชาการ (2544 :102) กล่าวว่า ภาษาเป็นวิชาทักษะเหมือนการหัดขับรถ จะต้องหมั่นฝึกซ้ำจึงจะได้ผล โดยระยะแรกต้องฝึกโดยมีครูช่วยควบคุมแก้ไขสถานการณ์ที่อาจผิดพลาด ในห้องเรียน ก็เช่นเดียวกันระยะแรกครูต้องคอยควบคุมการฝึก โดยทั่วไปครูผู้สอนมักใช้รูปแบบการฝึกไวยากรณ์ดังนี้

1.บทฝึก โดยมีรูปแบบภาษาที่ต้องการฝึกเป็นหลัก นักเรียนฝึกโดยเปลี่ยนคำหรือประโยค ตามภาพ คำหรือวลีที่ให้

2.กิจกรรมลักษณะปฏิสัมพันธ์ โดยอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน หากสถานการณ์หรือบริบทที่กำหนดในแบบฝึกไม่มีความสมจริง หรือไม่เหมาะสมกับวัยหรือความสามารถของนักเรียนก็อาจทำให้นักเรียนไม่รู้สึกว่าได้ใช้ภาษาสมจริงตามที่ครูต้องการได้

3.กิจกรรมในลักษณะเกม โดยใช้เกมเป็นสื่อในการฝึกรูปแบบภาษาที่ต้องการ

4.กิจกรรมในลักษณะที่ใช้ข้อมูลส่วนตัวของบุคคล โดยอาศัยข้อมูลของผู้เรียน เพื่อน หรือครูประกอบการฝึก

การฝึกแบบที่ 1 และ 2 หากสถานการณ์หรือบริบทที่กำหนดในแบบฝึกไม่มีความสมจริง หรือไม่เหมาะสมกับวัย หรือความสามารถของนักเรียนก็อาจทำให้นักเรียนไม่รู้สึกว่าได้ใช้ภาษาสมจริงตามที่ครูต้องการได้ การฝึกในแบบที่ 3 และ 4 เป็นการฝึกภาษาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียน ระดับประถมศึกษา เพราะนักเรียนจะได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ใช้ภาษาอย่างไม่รู้ตัว ในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และเป็นสภาพการเรียนรู้การสอนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง

Wilga M.Rivers (1970) ได้ให้หลักสำคัญที่ต้องคำนึงถึงในการสอนไวยากรณ์ไว้ว่าการสอนไวยากรณ์ไม่ใช่ว่าสอนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษา และต้องมีการจัดลำดับในการสอนและแบบฝึกให้ถูกต้องด้วย การจัดลำดับในการสอนต้องคำนึงสิ่งต่อไปนี้

- 1.สอนสิ่งที่ เป็นปกติธรรมดา ก่อนสิ่งที่พิเศษออกไป
- 2.สอนสิ่งที่ง่ายก่อนสิ่งที่ยาก
- 3.สอนสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ ไปหาสิ่งที่ไม่ค่อยพบบ่อยนัก
- 4.สอนสิ่งที่ใกล้เคียงกับภาษาแม่ก่อนสิ่งที่อยู่ห่างไกลจากภาษาแม่
- 5.สอนสิ่งที่สอนได้ง่ายก่อนสิ่งที่สอนยาก
- 6.ลำดับขั้นในการสอนไวยากรณ์

Celce Murcia (1988) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนไวยากรณ์ไว้ 4 ขั้นตอน คือ

1. Presentation
- 2.Focused practice
- 3.Communication practice
- 4.Teacher feedback

1.ขั้น Presentation จากการศึกษาวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์พบว่า มีวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ 2 วิธี คือ **Deductive Approach** และ **Inductive Approach**

1.1 Deductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนเริ่มต้นสอนโดยการให้ประโยคตัวอย่างที่แสดงการใช้กฎไวยากรณ์ที่จะสอนก่อน ต่อมาผู้สอนให้นักเรียนฝึกการใช้กฎไวยากรณ์และสุดท้ายผู้สอนจะให้นักเรียนสรุปกฎการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ด้วยตนเอง

1.2 Inductive Teaching เป็นสอนให้นักเรียนคิดเพื่อการพูด ส่วนใหญ่แล้ว ครูมักจะ บ่อนความรู้ให้กับนักเรียนเลย นักเรียนก็มักจะเคยชินกับการเรียนรู้ตามที่ครูบ่อนให้ สำหรับการ สอนแบบ **Inductive Teaching** ไม่เป็นอย่างนั้น ตรงกันข้าม สอนให้นักเรียนคิดพิจารณาด้วย ตัวเองก่อนจะตอบถาม ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ดัดนั้น ครูผู้สอนต้องยิงคำถามเพื่อ กระตุ้นให้นักเรียนได้ตอบคำถามนั้น การตอบคำถามนั้น ไม่ใช่เพียง แต่ เป็น Yes หรือ No น่าจะเป็น Maybe ตามด้วยความคิดของนักเรียน เพื่อเป็นการฝึกให้ นักเรียนได้คิดถึงความเป็นจริง หรือความน่าจะเป็น หรือพยายามใช้ความรู้ในเรื่องของ คำ และพูดภาษาอังกฤษจากด้วยความคิดอย่างลุ่มลึก เช่น เมื่อวานนี้ใน ห้องสัมมนา วิทยากรฝรั่ง Mr.Hari ถามด้วยคำถาม ที่ง่าย ๆ จากข้อมูลที่ใช้ไว้ในตารางที่เขียน ไว้บนกระดาน ทำเป็นตารางประจำวันตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันอาทิตย์ว่า ในแต่ละวันได้ทำ หรือมี กิจกรรมอะไรบ้าง เช่น Monday-wash his car Tuesday-drive to school Wednesday-swimming ฯลฯ

การนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ ทั้งแบบ Deductive และ Inductive Approach มีทั้ง ข้อดีและข้อเสียทั้งสองวิธี ฉะนั้นการที่จะเลือกใช้วิธีการไหนในการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ควรจะพิจารณาถึงความถนัดของผู้สอน ความชอบของนักเรียนและชนิดของ โครงสร้างไวยากรณ์ที่จะสอน

2.ขั้น Focused practice จุดมุ่งหมาย คือ ต้องการให้ผู้เรียนได้ฝึกโครงสร้าง ใหม่ จนชำนาญ ก่อนที่จะไปฝึกขั้น communicative drill ต่อไป การฝึกขั้นนี้จึง เป็นแบบ mechanical drill และ meaningful drill

3.ขั้น Communicative practice เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกแบบโครงสร้าง ไวยากรณ์ที่เรียนใหม่จนคล่องแคล่ว นักเรียนควรได้ฝึกการใช้โครงสร้างใหม่ในกิจกรรมแบบ

communicative activates จะเกิดโอกาสให้นักเรียนได้ถ่ายโอนความรู้ใหม่ทางไวยากรณ์มาใช้จริง ๆ ในการติดต่อสื่อสาร

4.ชั้น Teacher feedback และ correction ถึงแม้จะจัดการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนไว้ในขั้นสุดท้าย แต่จริง ๆ แล้วผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนตลอดบทเรียน แต่ยุทธวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้สอนควรเปลี่ยนไปตามขั้นตอนของบทเรียน เช่น ในชั้นที่ 2 เป็น Feedback drill นั้นผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดโดยตรงและทันทีทันใด แต่เมื่อถึงชั้นที่ 3 เป็น การฝึกแบบ Communicative drill ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะของนักเรียนหลังจากการฝึกแบบ Communicative drill ลึ้นสุดลง สิ่งที่สำคัญอีกอย่างของการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน คือ ผู้สอนไม่ควรชี้บอกที่ผิดและให้คำตอบที่ถูกเท่านั้นควรให้เหตุผลด้วยเพื่อให้นักเรียนได้ทราบไปด้วยว่าทำไมถึงผิด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เกศรินทร์ อิมเล็ก (2545:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบประจำแบบฝึกแต่ละหน่วย และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังใช้แบบฝึกได้สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้

สุนตรา ศรีสุข (2547:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยสร้างแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว จังหวัดระยอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนระยองวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดระยอง จำนวน 55 คนและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แบบฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 98.44/94.55 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

อุมาภรณ์ ทองเสมอ (2548:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้นิทานและรูปภาพ สำหรับนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ค่าประสิทธิภาพ E_1 / E_2 ของแบบฝึกทักษะการอ่านโดยใช้นิทานและรูปภาพ คือ 90.63/91.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ค่าประสิทธิภาพ E_1 / E_2 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ระหว่างการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ

โดยใช้นิทานและรูปภาพ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้ นิทานและรูปภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

นุจรี สุขเกษม (2546:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาข้อบกพร่องในการเรียน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Tenses ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีข้อบกพร่องในการเรียนไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเรื่อง Tenses พบลักษณะข้อบกพร่องย่อยได้ 25 ลักษณะ ประกอบด้วย 7 Tenses เรียงลำดับลักษณะข้อบกพร่องจากมากไป นาน้อยได้ดังนี้ Past Perfect Tense (ร้อยละ 81.15), Present Simple Tense (ร้อยละ 76.81), Past Simple Tense (ร้อยละ 72.46), Present Perfect Tense (ร้อยละ 47.82), Future Simple Tense (ร้อยละ 43.47), Present Continuous Tense (ร้อยละ 40.57) and Past Continuous Tense (ร้อยละ 37.68)

ศศิกันต์ โสขิตตระกูล (2551 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถด้าน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค STAD ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค STAD ก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปริญญกา เกษประสิทธิ์ (2550:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ในอำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่มีปัญหอยู่ระดับปานกลาง ส่วนข้อที่มีปัญหอยู่ในระดับน้อย คือ การกำหนดหน่วยการเรียนรู้ในหลักสูตรที่ใช้สอน การจัดทำหลักสูตรที่ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น ปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่สำคัญที่สุด ได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน และปัญหาสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนทั้งสองประเภท คือ ปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอนและแหล่งเรียนรู้ โดยรายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การสนับสนุนให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา

กรอบแนวคิดการวิจัย

ด

